Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Afdeling)

23. oktober 2024*

»EF-design – ugyldighedssag – registreret EF-design, der gengiver en gulvmarkering – artikel 3, litra a), og artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 6/2002 – designets enhedskarakter – overensstemmelse mellem billeder«

I sag T-25/23,

Orgatex GmbH & Co. KG, Langenfeld (Tyskland), ved advokaterne G. Jacobs, M. Maybaum og M. Dümenil,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ved E. Markakis, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten:

Lawrence Longton, Brindle (Det Forenede Kongerige), ved advokat A. Haberl,

har

RETTEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M.J. Costeira, og dommerne M. Kancheva (refererende dommer) og E. Tichy-Fisslberger,

justitssekretær: fuldmægtig R. Ūkelytė,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter retsmødet den 17. januar 2024,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

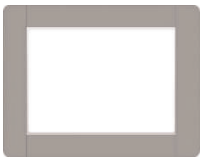
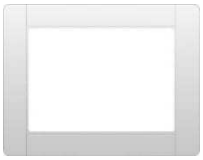
Dom

1 Sagsøgeren, Orgatex GmbH & Co. KG, har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af afgørelsen truffet den 17. november 2022 af Tredje Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 110/2022-3) (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Tvistens baggrund

2 Den 23. oktober 2020 indgav intervenienten, Lawrence Longton, en ugyldighedsbegæring til EUIPO vedrørende det EF-design, der efter en ansøgning af 25. marts 2009 blev registreret under nr. 1112155-0001 og offentliggjort den 14. april 2009. Sagsøgeren er indehaver af det anfægtede design, hvis registrering sagsøgeren fornyede i 2014, 2019 og 2024.

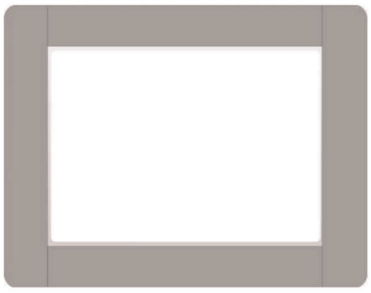
3 Det anfægtede design er gengivet på følgende billeder:

	
Billede 1.1	Billede 1.2
	
Billede 1.3	Billede 1.4

– Billede 1.1

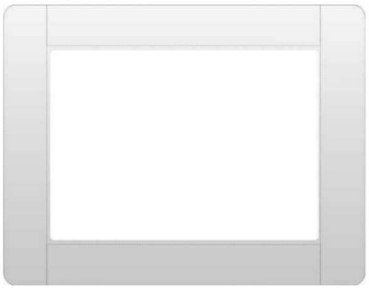
– Billede 1.2

– Billede 1.3

– Billede 1.4

4 De produkter, hvori det anfægtede design skal indgå, henhører under klasse 02.03 i Locarnoarrangementet af 8. oktober 1968 vedrørende oprettelse af en international klassifikation af industrielle design, med senere ændringer, og svarer til følgende beskrivelse: »gulvmarkering«.

5 De grunde, der blev gjort gældende til støtte for ugyldighedsbegæringen, var dem, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT 2002, L 3, s. 1), sammenholdt med denne forordnings artikel 3, litra a), og i nævnte forordnings artikel 25, stk. 1, litra b), sammenholdt med samme forordnings 4 og 6.

6 Den 23. november 2021 forkastede ugyldighedsafdelingen ugyldighedsbegæringen. Den konkluderede i det væsentlige, at det anfægtede design havde enhedskarakter, og at der var overensstemmelse mellem billederne af det pågældende design. Den fandt i denne forbindelse, at genstanden for beskyttelsen var klart identificerbar og uden videre fremstod som et enkelt design på de fire billeder, dvs. billede 1.1, set fra oven (overfladen), og de øvrige billeder 1.2, 1.3 og 1.4, set fra neden (undersiden). Den fastslog ligeledes, at dette design havde individuel karakter og var nyt.

7 Den 18. januar 2022 indgav intervenienten en klage til EUIPO over ugyldighedsafdelingens afgørelse.

8 Ved den anfægtede afgørelse gav appelkammeret medhold i klagen, annullerede ugyldighedsafdelingens afgørelse og erklærede det anfægtede design ugyldigt. Det fastslog navnlig, at de indgivne billeder ikke var entydige, og at de gengav mindst to forskellige design. For det første fandt appelkammeret, at intervenientens antagelse om, at billede 1.1 og 1.2 viste forsiden, og billede 1.3 og 1.4 viste bagsiden, forekom logisk i sig selv og i overensstemmelse med almindelig erfaring. Det fastslog, at billede 1.1, 1.2, 1.3 og 1.4 ikke kunne anses for at gengive samme design. Selv om appelkammeret lagde ugyldighedsafdelingens og sagsøgerens antagelse om, at billede 1.1 viste forsiden, og billede 1.2, 1.3 og 1.4 viste bagsiden, til grund, fandt det for det andet, at billede 1.2, 1.3 og 1.4 ikke gengav det samme design. Appelkammeret konstaterede, at det fremgik af de to undersøgte tilfælde, at det anfægtede design var blevet registreret i strid med artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002.

9 Appelkammeret fandt ligeledes, at eftersom det anfægtede design skulle erklæres ugyldigt i henhold til artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, litra a), var det ikke muligt at undersøge, om det ligeledes manglede individuel karakter eller ikke var nyt på grundlag af den nævnte forordnings artikel 25, stk. 1, litra b), sammenholdt med samme forordnings artikel 4-6.

Parternes påstande

10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og for appelkammeret.

11 EUIPO har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne, såfremt der afholdes et retsmøde.

12 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Om formaliteten

13 Uden formelt at fremsætte en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement har intervenienten i sit svarskrift gjort gældende, at sagen skal afvises med den begrundelse, at den ikke er blevet anlagt inden for den fastsatte frist. Intervenienten har nærmere bestemt gjort gældende, at sagsøgeren selv er af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse, der er dateret den 17. november 2022, blev meddelt sagsøgeren den 18. november 2022. I den foreliggende sag blev stævningen imidlertid først indgivet til Retten den 27. januar 2023, dvs. efter udløbet af søgsmålsfristen på to måneder i artikel 61, stk. 5, i forordning nr. 6/2002. Søgsmålsfristen er således ikke blevet overholdt.

14 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at i henhold til artikel 61, stk. 5, i forordning nr. 6/2002 skal en klage til prøvelse af en afgørelse truffet af et appelkammer ved EUIPO indbringes til Retten inden to måneder efter datoen for meddelelsen af appelkammerets afgørelse.

15 Det fremgår endvidere af procesreglementets artikel 60, at procesfristerne for søgsmål, der er indbragt for Retten, forlænges med en fast afstandsfrist på ti dage. Ifølge retspraksis finder den faste afstandsfrist, der er fastsat i denne artikel, anvendelse på indbringelse af en klage over en afgørelse truffet af EUIPO (jf. dom af 1.12.2021, Inditex mod EUIPO – Ffauf Italia (ZARA), T-467/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:842, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

16 I den foreliggende sag blev den anfægtede afgørelse meddelt sagsøgeren den 18. november 2022. Søgsmålsfristen udløb således den 30. januar 2023 ved midnat, inklusive afstandsfristen, i overensstemmelse med reglerne om beregning af frister i procesreglementets artikel 58.

17 Sagsøgeren har anlagt den foreliggende sag den 27. januar 2023.

18 Intervenientens formalitetsindsigelse skal derfor forkastes, og sagen skal antages til realitetsbehandling.

Formaliteten vedrørende de beviser, der for første gang er blevet fremlagt for Retten

19 Intervenienten har gjort gældende, at de fotografier af det originale eller rent faktisk markedsførte produkt, der er blevet fremlagt som »eksempler« i bilag A7 til stævningen, er fremlagt for sent og derfor ikke kan antages til realitetsbehandling.

20 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at de pågældende dokumenter ikke fremgår af akterne i den administrative procedure for EUIPO og er fremlagt for første gang for Retten.

21 Et søgsmål ved Retten har til formål at efterprøve lovligheden af afgørelser truffet af EUIPO's appelkamre, jf. artikel 61 i forordning nr. 6/2002, hvorfor Rettens opgave ikke er at foretage en fornyet undersøgelse af de faktiske omstændigheder i lyset af dokumenter, der for første gang fremlægges for Retten (jf. i denne retning dom af 18.3.2010, Grupo Promer Mon Graphic mod KHIM – PepsiCo (Gengivelse af et cirkelformet reklameunderlag), T-9/07, EU:T:2010:96, præmis 24).

22 Disse dokumenter skal derfor afvises, uden at det et fornødent at undersøge deres beviskraft.

Spørgsmålet, om det eneste anbringende er velbegrundet

23 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende om tilsidesættelse af artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, litra a).

24 Sagsøgeren har foreholdt appelkammeret, at det med urette har fastslået, at det anfægtede design ikke opfylder kravene i artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002, med den begrundelse, at billederne viser mindst to forskellige design som følge af en angivelig uløselig uoverensstemmelse mellem billederne, og at der derfor ikke er tale om et enkelt produkt i denne artikels forstand. Ifølge sagsøgeren kan disse angiveligt uløselige uoverensstemmelser løses, såfremt den nævnte forordning ikke er genstand for en »fejlagtig retlig fortolkning og en fortolkning, der er forudindtaget med hensyn til registreringen«. Sagsøgeren har anført, at det utvetydigt fremgår af samtlige fire billeder, 1.1-1.4, at der er tale om en enkelt genstand, der består af et rammeelement

med en intern del, der på den ene side har konturlinjer i forhold til den anden side. Sagsøgeren har således gjort gældende, at det er muligt klart at identificere et enkelt design ud fra billederne af det anfægtede design, der fremstår som et enkelt produkt som omhandlet i den nævnte artikel.

25 Sagsøgeren har for det første hævdet, at appelkammerets første antagelse i den anfægtede afgørelses punkt 38-34, hvorefter billede 1.1 og 1.2 viser forsiden og billede 1.3 og 1.4 bagsiden, er unøjagtig og fejlagtig. Ifølge sagsøgeren har appelkammeret fortolket disse billeder på en måde, der »nødvendigvis medfører ugyldighed«, mens det snarere som fortolkningsprincip må antages, at ansøgeren havde til hensigt at indgive en gyldig ansøgning, der ikke er indholdsløs. I den foreliggende sag er det imidlertid i lyset af konturlinjerne indlysende, at billede 1.1 viser den ene side af produktet, og at billede 1.2, 1.3 og 1.4 viser den anden side af produktet. I overensstemmelse med dette fortolkningsprincip er der ikke nogen uløselig uoverensstemmelse for så vidt angår forskellen mellem billede 1.1 og 1.2. Denne forskel kan nemt opvejes ved at fortolke billederne således, at de udgør en afbildning af den ene side af designet (billede 1.1) og af den anden side af designet (billede 1.2, 1.3 og 1.4).

26 For det andet har sagsøgeren ligeledes kritiseret appelkammeret for de fejlagtige konklusioner, som det har draget af sin anden antagelse i den anfægtede afgørelses punkt 39-44, hvorefter billede 1.1 viser forsiden og billede 1.2, 1.3 og 1.4 bagsiden. Denne antagelse er ganske vist nøjagtig og korrekt, men dette indebærer imidlertid ikke, at der er en uløselig uoverensstemmelserne mellem de pågældende billeder.

27 Sagsøgeren har i denne forbindelse for det første hævdet, at der ikke er nogen uløselig uoverensstemmelse som følge af nuancerne (skyggeeffekter) på billede 1.2, 1.3 og 1.4. Ifølge sagsøgeren viser denne fortolkning, at de pågældende billeder gengiver forskellige nuancer (skyggeeffekter) af én og samme overflade af det samme produkt, hvilket skyldes forskellige belysningsforhold. Sådanne forskellige belysningsforhold skyldes den vinkel og den position, hvorfra billedet er taget. Sagsøgeren har for det førte gjort gældende, at der ikke foreligger nogen uoverensstemmelse som følge af den position, hvorfra billedet er taget, eftersom billede 1.2 viser produktet i modlys, og billede 1.4 viser et oplyst produkt. Der er ganske enkelt tale om et identisk produkt set i et anderledes lys. For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at der ikke foreligger nogen uoverensstemmelse som følge af en angivelig manglende lyskilde. Der anvendes sædvanligvis nuancer i computergenererede billeder, der simuleres med en virtuel lyskilde. Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at der ikke foreligger nogen uoverensstemmelse, der skyldes lysvirkningerne. Sagsøgeren har i anden række hævdet, at der ikke er nogen uløselig uoverensstemmelse som følge af nuancerne (skyggeeffekter) på billede 1.2 og 1.4. Der er tale om et enkelt identificerbart produkt. Sagsøgeren har i tredje række hævdet, at der på billede 1.2 og 1.4 ikke er nogen uløselig uoverensstemmelse i forhold til »dybden« af konturlinjerne i forhold til på billede 1.3. Forskellen kan let forklares med henvisning til perspektivet i afbildningen. I fjerde række har sagsøgeren hævdet, at der på billede 1.2 og 1.4 ikke foreligger nogen uløselig uoverensstemmelse, som skyldes nuancerne (skyggeeffekter) på »vinduet« eller på »indersiden« i forhold til på billede 1.3. Denne inderside består af et vindue i gulvmarkeringen, der anvendes til forskellige indsatser. Endvidere skyldes forskellene de forskellige vinkler, hvorfra billederne er taget. Billede 1.2 og 1.4 viser produktet opretstående, så man næsten kan kikke ud gennem det gennemsigtige vindue, og i en almindelig hvid farve, mens billede 1.3 viser produktet liggende på en virtuel overflade med nuancer. Sådanne nuancer skyldes forskellige lysvirkninger og har ingen indvirkning på et produkts form eller udformning.

28 Sagsøgeren har konkluderet, at det under alle omstændigheder fremgår af fortolkningen af billederne, at de angivelige forskelle, der navnlig skyldes nuancerne (skyggeeffekter), ikke skal tages i betragtning ved fastlæggelsen af genstanden for beskyttelsen, idet denne er tydelig og klart synlig. Der foreligger kun ét produkt, og dermed et enkelt gyldigt design som omhandlet i artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002.

29 Under retsmødet har sagsøgeren nærmere bestemt gjort gældende, at der i EU-retten findes et princip om fortolkning til fordel for registrering af et design, der følger af »idéen bag« forordning nr. 6/2002, navnlig af 24. betragtning hertil.

30 EUIPO og intervenienten har bestridt sagsøgerens argumenter.

Retlige bestemmelser og retspraksis

31 I henhold til artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 6/2002 skal et EF-design erklæres ugyldigt, hvis det ikke er i overensstemmelse med definitionen i denne forordnings artikel 3, litra a), hvorefter der ved »design« forstås »et produkts eller en del af et produkts udseende, navnlig bestemt af de særlige træk ved selve produktets og/eller dets udsmyknings linjer, konturer, farver, form, tekstur og/eller materiale«.

32 Det følger heraf, at udseendet inden for den ordning, der er fastsat ved forordning nr. 6/2002, udgør den afgørende faktor for et design (dom af 21.9.2017, Easy Sanitary Solutions og EUIPO mod Group Nivelles, C-361/15 P og C-405/15 P, EU:C:2017:720, præmis 62, af 8.3.2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, præmis 25, og af 28.10.2021, Ferrari, C-123/20, EU:C:2021:889, præmis 30).

33 Undersøgelsen af et design i henhold til artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002 er begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt afbildningen viser et produkts eller en del af et produkts udseende. Hvis EUIPO i forbindelse med undersøgelsen konstaterer, at det design, for hvilket der er ansøgt om beskyttelse, ikke opfylder definitionen i nævnte artikel, og at begrundelsen for afslaget ikke er afhjulpet inden for den fastsatte frist, afviser EUIPO ansøgningen i henhold til samme forordnings artikel 47, stk. 1, og artikel 11, stk. 3, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2245/2002 af 21. oktober 2002 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 6/2002 (EFT 2002, L 341, s. 28).

34 Undersøgelsen af et design i henhold til artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002 skal foretages på grundlag af den afbildning, der er indført i registret, dvs. de billeder, som er indleveret i forbindelse med registreringsansøgningen, og som angiver genstanden for og omfanget af beskyttelsen (jf. i denne retning dom af 21.6.2017, Kneidinger mod EUIPO – Topseat International (Toiletlåg), T-286/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:411, præmis 44). De bemærkninger, som ansøgeren eller indehaveren fremsætter under sagen, kan principielt kun tages i betragtning, hvis de kan udledes af afbildningen af designet.

35 I henhold til artikel 36, stk. 1, litra c), i forordning nr. 6/2002 og artikel 1, stk. 1, litra c), i forordning nr. 2245/2002 skal ansøgningen om registrering af et EF-design indeholde en reproducerbar afbildning af designet.

36 Henset til ordlydsanalysen og den teleologiske analyse af artikel 36, stk. 1, litra c), i forordning nr. 6/2002, samt analysen af den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, skal afbildningen gøre det muligt klart at identificere det design, der er genstand for den beskyttelse,

der tilsigtes med ansøgningen (dom af 5.7.2018, Mast-Jägermeister mod EUIPO, C-217/17 P, EU:C:2018:534, præmis 60). Navnlig har kravet om afbildning bl.a. til formål at definere selve designet for at fastlægge den nøjagtige genstand for den beskyttelse, det registrerede design giver indehaveren over for de kompetente myndigheder og de erhvervsdrivende (jf. i denne retning dom af 5.7.2018, Mast-Jägermeister mod EUIPO, C-217/17 P, EU:C:2018:534, præmis 52 og 53 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes dom af 28.10.2021, Ferrari, C-123/20, EU:C:2021:889, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

37 For det første skal de relevante myndigheder klart og præcist kende arten af de bestanddele, der udgør et design, så de kan opfylde deres forpligtelser angående den forudgående undersøgelse af registreringsansøgninger samt vedrørende offentliggørelse og førelse af et præcist og formålstjenligt designregister. For det andet skal de erhvervsdrivende klart og præcist kunne gøre sig bekendt med aktuelle og potentielle konkurrenters registreringer og ansøgninger herom, således at de kan få relevante oplysninger om tredjemands rettigheder. Et sådant krav om klarhed og præcision har således til formål at sikre tredjemands retssikkerhed (jf. dom af 2.3.2023, Papierfabriek Doetinchem, C-684/21, EU:C:2023:141, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

38 Eftersom afbildningen af et design, der søges registreret, skal gøre det muligt klart at identificere det design, der er genstand for den beskyttelse, der tilsigtes med ansøgningen (jf. præmis 36 ovenfor), skal det navnlig undersøges, om de billeder, der udgør afbildningen, samlet set viser udseendet af et enkelt produkt, dvs. om designet har enhedskarakter.

39 I denne henseende indebærer kravet om sammenhæng mellem billederne, at alle afbildninger skal vise udseendet af ét og samme produkt (eller en del af et produkt), således at de gør det muligt klart at identificere ét og samme design. Uoverensstemmelser eller modsigelser mellem de indgivne billeder kan føre til den konklusion, at afbildningen viser forskellige produkter og således mere end et enkelt design. Billederne anses knyttet til mere end et enkelt design, navnlig når de udgør forskellige inkorporeringer (»embodiments«), eller versioner af ét og samme koncept, eller når brugen af linjer, der har til formål at identificere designet, eller udelukkelser (»disclaimers«) af visse kendetegn, ikke er sammenhængende i alle afbildningerne.

40 Der kan ikke være tale om et enkelt design, hvis de billeder, der samlet set udgør afbildningerne, indbyrdes er uløseligt uoverensstemmende eller uløseligt modstridende med det resultat, at udseendet af et enkelt produkt ikke kan fastlægges, og afbildningen følgelig ikke gør det muligt klart at identificere et enkelt design. Omvendt kan designets enhedskarakter fastlægges på trods af mindre forskelle mellem billederne, i det omfang de pågældende billeder ikke desto mindre kan forenes i betydningen af et enkelt design. EUIPO's instanser er således ikke forpligtede til at overveje alle mulige kombinationer af de billeder, som ansøgeren har indgivet i forbindelse med registreringsansøgningen, men kun de kombinationer, der forekommer logiske og sandsynlig på baggrund af en almindelig erfaring.

41 Et design, der ikke udgør en enkelt genstand, svarer ikke til definitionen i artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002 og skal derfor afvises fra registrering i henhold til denne forordnings artikel 47, stk. 1 (jf. præmis 33 ovenfor), eller erklæres ugyldigt, hvis ugyldighedsgrunden i denne forordnings artikel 25, stk. 1, litra a), lovligt er blevet påberåbt (jf. i denne retning dom af 13.6.2017, Ball Beverage Packaging Europe mod EUIPO – Crown Hellas Can (Dåser), T-9/15, EU:T:2017:386, præmis 57 og 60).

42 Derimod vedrører undersøgelsen af ugyldighedsgrunden i artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 6/2002 ikke de formelle krav til afbildningen. I denne henseende bestemmer artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2245/2002 bl.a., at afbildningen højst må indeholde syv gengivelser. Mangler vedrørende denne betingelse, som ansøgeren ikke afhjælper inden for den fastsatte frist, medfører afvisning af ansøgningen i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra b), og artikel 46, stk. 3, i forordning nr. 6/2002.

43 Artikel 4 i forordning nr. 2245/2002 tillader udtrykkeligt indgivelse af flere afbildninger af det samme design. Ansøgeren kan frit vælge, hvilke illustrationer vedkommende vil fremlægge, og om de fremlagte afbildninger består af fotografier af den faktiske genstand, tekniske tegninger eller computergenererede gengivelser. De indgivne billeder kan vise designet fra forskellige vinkler og i forskellige perspektiver, herunder i forskellige mål. Henset til kravet om sammenhæng mellem billederne (jf. præmis 39 ovenfor) er ansøgeren forpligtet til at sikre, at billederne er sammenhængende, dvs., at de samlet set kan anses for at afbilde et enkelt design (jf. præmis 40 ovenfor) og dermed gøre det muligt klart at identificere et og samme design.

44 Det er i lyset af disse principper, at det skal undersøges, om de billeder, der er indgivet i den foreliggende sag, er sammenhængende og således gør det muligt klart at identificere ét og samme design.

Vurdering af sammenhængen mellem billederne i den foreliggende sag

– Om et angiveligt fortolkningsprincip til fordel for ansøgeren og indehaveren af et registreret EF-design

45 Indledningsvis skal der foretages en undersøgelse af sagsøgerens klagepunkt, der i det væsentlige vedrører en retlig fejl, og hvorefter appelkammeret burde have taget hensyn til et fortolkningsprincip til fordel for ansøgeren og indehaveren af et registreret EF-design, hvilket princip ifølge sagsøgeren fremgår af EU-retten og følger af »idéen bag« forordning nr. 6/2002.

46 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at selv om det antages, at undersøgeren under registreringsproceduren besluttede sig for at registrere det anfægtede design, er dette standpunkt ikke bindende for appelkammeret i forbindelse med behandlingen af begæringen om, at det nævnte design blev erklæret ugyldig (jf. i denne retning dom af 13.6.2017, Canettes, T-9/15, EU:T:2017:386, præmis 54).

47 Dette er tilfældet, selv om undersøgeren inden for rammerne af den undersøgelse, der er fastsat i artikel 47, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, allerede i denne forbindelse skal efterprøve, om det design, der er genstand for en ansøgning om beskyttelse, opfylder definitionen i samme forordnings artikel 3, litra a), og dermed har enhedskarakter som følge af sammenhængen i billederne af designet, i modsætning til betingelserne for beskyttelse, dvs. nyhed eller individuel karakter som omhandlet i nævnte forordnings artikel 4-6, der ikke skal efterprøves inden for rammerne af nævnte undersøgelse.

48 Det skal ligeledes fremhæves, at intet i forordning nr. 6/2002 taler for et fortolkningsprincip, der inden for rammerne af en undersøgelsesprocedure er til fordel for en person, der ansøger om registrering af et EF-design, eller som inden for rammerne af en ugyldighedssag er til fordel for indehaveren af et sådant design, således som det er tilfældet i den foreliggende sag.

49 I den af sagsøgeren påberåbte 24. betragtning til forordning nr. 6/2002 er det alene anført, at det er et grundlæggende mål for denne forordning, at proceduren med henblik på erhvervelse af et registreret EF-design skal medføre mindst mulige omkostninger og vanskeligheder for ansøgerne, således at proceduren gøres let tilgængelig for små og mellemstore virksomheder samt for individuelle designere. Det må konstateres, at registreringsprocedurens billige og brugervenlige karakter (»user-friendly«) på ingen måde foregriber et fortolkningsprincip, der inden for rammerne af en undersøgelsesprocedure er til fordel for en person, der ansøger om registrering af et EF-design, eller for indehaveren af et sådant design inden for rammerne af en ugyldighedssag.

50 Eftersom et registreret EF-design i henhold til artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 er omfattet af en formodning om gyldighed i krænkelsessager, er det tværtimod så meget desto vigtigere, at dets gyldighed vurderes konkret og strengt inden for rammerne af sager om ugyldighed, der føres ved EUIPO, og ved fremsættelse af modkrav ved en EF-designdomstol, jf. denne forordnings artikel 24, stk. 1, i overensstemmelse med ugyldighedsgrundene i nævnte forordnings artikel 25, stk. 1, og de betingelser for påberåbelse heraf, der er fastsat i samme forordnings artikel 25, stk. 2-4.

51 I øvrigt skal undersøgelsen af enhver begæring om, at et registreret EF-design erklæres ugyldigt, af hensyn til retssikkerheden og af hensyn til god forvaltningsskik være streng i hvert enkelt konkret tilfælde for at undgå, at der uretmæssigt opretholdes registreringer. Opretholdelsen af registreringen af et design afhænger nemlig af objektive og specifikke kriterier, der finder anvendelse under faktiske omstændigheder, hvorved det kontrolleres, at det omhandlede design ikke er omfattet af en ugyldighedsgrund (jf. i denne retning og analogt dom af 10.3.2011, Agencja Wydawnicza Technopol mod KHIM, C-51/10 P, EU:C:2011:139, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

52 Det følger heraf, at der inden for rammerne af en sag om et registreret EF-designs ugyldighed ikke findes noget princip om, at der skal foretages en fortolkning til fordel for indehaveren af det pågældende design.

53 Følgelig skulle eller kunne appelkammeret i det foreliggende tilfælde ikke tage hensyn til et sådant fortolkningsprincip til fordel for sagsøgeren i vedkommendes egenskab af indehaver af det anfægtede design.

54 Sagsøgerens klagepunkt, der i denne henseende i det væsentlige vedrører en retlig fejl, skal derfor forkastes.

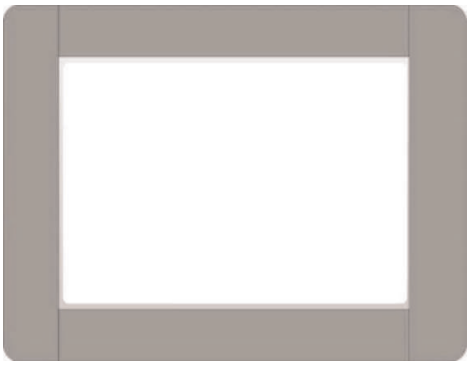
55 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at det er muligt klart at identificere et enkelt design på billederne af det anfægtede design, der skal anses for sammenhængende. De efterfølgende klagepunkter er derfor baseret på en urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder, som appelkammeret angiveligt har foretaget.

56 De to mulige billedkombinationer, som appelkammeret har lagt til grund, skal undersøges en ad gangen.

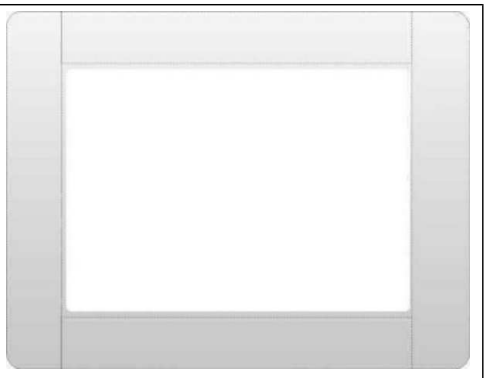
– Om den antagelse, at billede 1.1 og 1.2 viser forsiden og billede 1.3 og 1.4 bagsiden af det anfægtede design

57 I den anfægtede afgørelses punkt 34-38 fandt appelkammeret, at antagelsen om, at billede 1.1 og 1.2 viser forsiden og billede 1.3 og 1.4 bagsiden, er i overensstemmelse med intervenientens antagelse, og at denne antagelse forekommer at være »logisk i sig selv og i overensstemmelse med almindelig erfaring«. To billeder, et billede set ovenfra, og et billede set i perspektiv, gengiver således hver især designets forside og bagside.

58 Den forskellige afbildning af nuancerne kan ganske vist forklares ved forskellen i vinkler. Det er imidlertid ikke muligt at forklare, hvorfor der ikke er nogen konturlinjer på billede 1.1, selv om de er klart synlige på billede 1.2.

	
Detaljeret billede af øverste højre hjørne — Billede 1.1	Detaljeret billede af øverste højre hjørne — Billede 1.2

59 Det samme gælder for så vidt angår billede 1.3 og 1.4. Mens linjerne er svagt synlige på billede 1.3, er de klart synlige på billede 1.4. Faktisk er de så tydelige, at de ligner »stiplede linjer«.

	
Detaljeret billede af øverste højre hjørne — Billede 1.3	Detaljeret billede af øverste højre hjørne — Billede 1.4

60 Hvad angår disse to synsvinkler fandt appelkammeret, at forskellen i nuance ikke udelukkende kan forklares med de perspektivmæssige forskelle. Ifølge appelkammeret kan denne forskel som følge af en manglende lyskilde ikke forklares med henvisning til en refleksion af lys på overfladen.

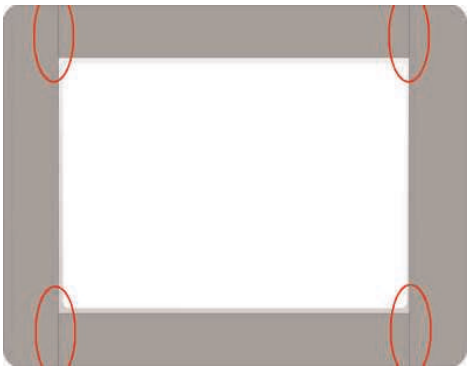
61 Appelkammeret konkluderede, at billede 1.1 og 1.2, på den ene side, og billede 1.3 og 1.4, på den anden side, derfor ikke gengiver det samme design, således at det anfægtede design blev indført i registret i strid med artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002.

62 Sagsøgeren har gjort gældende, at appelkammeret har anlagt et urigtigt skøn ved at fastslå, at billede 1.1 og 1.2 viser forsiden og billede 1.3 og 1.4 bagsiden. Ifølge sagsøgeren har appelkammeret fortolket billederne på en måde, der »nødvendigvis medfører ugyldighed«.

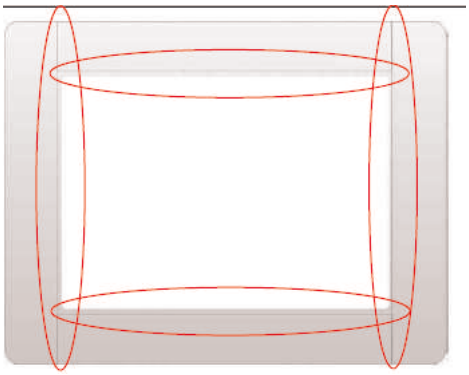
63 Indledningsvis skal det i lighed med det af appelkammeret anførte fastslås, at den omstændighed, at billede 1.1 og 1.2 viser forsiden og billede 1.3 og 1.4 bagsiden, hver og et set fra oven og i perspektiv, forekommer logisk og plausibel i lyset af almindelig erfaring (jf. punkt 40 ovenfor).

64 Det skal dernæst bemærkes, at på billede 1.1 og 1.2 har gulvmarkeringens rammeelementer lignende mørke farver, mens gulvmarkeringens rammeelementer på billede 1.3 og 1.4 derimod har klarere farver. Valget af perspektiv fører ligeledes til den antagelse, at billede 1.1 og 1.2 skal vise forsiden fra to forskellige vinkler, på den ene side, og billede 1.3 og 1.4 bagsiden fra disse to vinkler, på den anden side. Sagsøgerens antagelse om, at billede 1.2 og 1.4 begge viser bagsiden i samme perspektiv, er hverken logisk eller sandsynlig, da sagsøgeren ikke kan forklare, hvorfor den ene side vises to gange i samme perspektiv, og hvorfor billede 1.2 og 1.4 er forskellige.

65 Desuden kan den forskel i farven på det indre »vindue«, der fremgår af billede 1.1 og 1.2 samt af billede 1.3 og 1.4, muligvis forklares med henvisning til den omstændighed, at dette indre vindue i gulvmarkeringen har en gennemsigtig flise, der kun er synlig takket være et billede taget fra siden. I forbindelse med denne første antagelse er det imidlertid umuligt at forklare, hvorfor der på billede 1.1 ikke er nogen konturlinjer mellem rammerne. Disse konturlinjer er klart synlige på billede 1.2. Der er dermed en uløselig uoverensstemmelse mellem billede 1.1 og 1.2.

Billede 1.1	Billede 1.2
	

66 Det samme gør sig gældende hvad angår billede 1.3 og 1.4. Mens konturlinjerne på billede 1.3 er svagt synlige på højre side, såvel på forsiden som på bagsiden, er de klart synlige på billede 1.4 og strækker sig over hele længden af siderammerne samt på indersiden af rammernes øverste og nederste del. På billede 1.4 afgrænses det indre vindue tydeligt af konturlinjerne. Der er dermed en uløselig uoverensstemmelse mellem billede 1.3 og 1.4.

Billede 1.3	Billede 1.4
	

67 Det må i lighed med det af appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 37 anførte konstateres, at i mangel af en lyskilde kan nuanceforskellen mellem billede 1.3 og 1.4 ikke udelukkende forklares ved forskellen i perspektiv mellem et billede set skråt fra siden såsom billede 1.3 og et planbillede såsom billede 1.4. Selv hvis det antages, at belysningen er forskellig, er det ikke muligt at forklare de forskellige farvenuancer på billede 1.3, der skifter fra en lys grå nederst til venstre til en mørkere grå øverst til højre, og på billede 1.4, som skifter fra en lys grå i hele den øverste del til en mørkere grå i bunden. Sagsøgeren har undladt at forklare, hvor den virtuelle lyskilde stammer fra. Der er dermed en uløselig uoverensstemmelse mellem billede 1.3 og 1.4.

68 Endelig fremgår sagsøgerens argument, som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet – hvorefter samtlige billeder 1.2, 1.3 og 1.4 på bagsiden har aftagelige ark til klistermærker på gulvmarkeringen, der ikke kan ses på billede 1.1 – ikke klart af de billeder, der blev indgivet i forbindelse med registreringsansøgningen, således som det kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 34 ovenfor, og dette argument kan derfor ikke tiltrædes.

69 Det var således med rette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 34-38 undersøgte, om alle afbildningerne var af det anfægtede design, ved at støtte sig på den antagelse, at billede 1.1 og 1.2 viser forsiden af designet og billede 1.3 og 1.4 bagsiden, og ved at konstatere, at der er uløselige uoverensstemmelser mellem disse billeder.

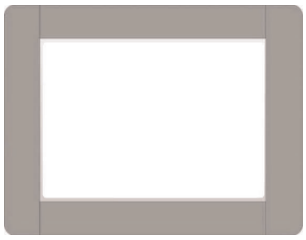
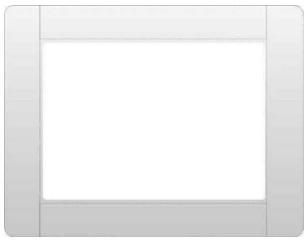
70 Det må konkluderes, at billede 1.1, 1.2, 1.3 og 1.4 ikke afspejler et enkelt design, og at det anfægtede design således blev indført i EUIPO's register i strid med artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002.

71 For fuldstændighedens skyld finder Retten det hensigtsmæssigt ligeledes at undersøge appelkammerets vurderinger vedrørende den anden antagelse om en kombination af billeder, idet sagsøgeren har påberåbt sig sidstnævnte som værende mere gunstig for vedkommende.

– Om den antagelse, at billede 1.1 viser forsiden og billede 1.2, 1.3 og 1.4 bagsiden af det anfægtede design

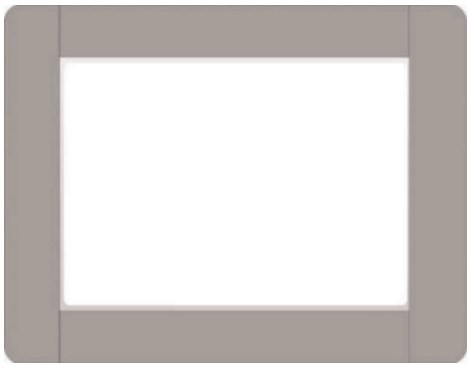
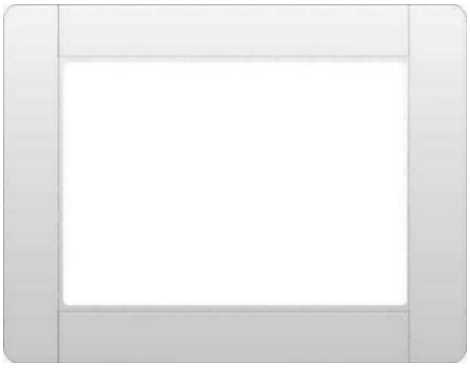
72 I den anfægtede afgørelses punkt 39-44 anførte appelkammeret, at ugyldighedsafdelingen og sagsøgeren tog udgangspunkt i princippet om, at billede 1.1 viste forsiden og billede 1.2, 1.3 og 1.4 bagsiden. Appelkammeret besluttede derfor ligeledes at undersøge klagen ud fra denne antagelse, selv om der ikke var grundlag for kategorisk at konkludere, at denne fortolkning af det anfægtede design var den eneste korrekte.

73 Appelkammeret konstaterede for det første, at billede 1.2 og 1.4 er billeder taget fra oven (set fra oven), og bemærkede, at det ikke er relevant, om der var tale om forsiden eller bagsiden af gulvmarkeringen. I modsætning til ugyldighedsafdelingens og sagsøgerens antagelse fandt appelkammeret, at de forskellige nuancer ikke kan tilskrives forskellige belysningsforhold, der skyldtes synsvinklen, idet de to billeder er taget oppefra. Ifølge appelkammeret gengiver billede 1.3 designet i en yderligere nuance, der ikke nødvendigvis skyldtes vinklen.

		
Detaljeret billede af øverste højre hjørne — Billede 1.2	Detaljeret billede af øverste højre hjørne — Billede 1.3	Detaljeret billede af øverste højre hjørne — Billede 1.4

74 I denne henseende bemærkede appelkammeret, at der ikke findes lyskilder, der ville være til hinder for en anden afbildning af en og samme farve. Det var af den opfattelse, at dette indebærer, at der er anvendt tre forskellige nuancer på de tre omhandlede afbildninger.

75 Appelkammeret fastslog dernæst, at linjerne på billede 1.2 og 1.4 har forskellige former. Mens linjen er fortløbende på billede 1.2, er den stiplet på billede 1.4.

	
Detaljeret billede af øverste højre hjørne — Billede 1.2	Detaljeret billede af øverste højre hjørne — Billede1.4

76 Appelkammeret anførte endvidere, at linjerne på billede 1.2 og 1.4 alle har samme dybde. Dette er imidlertid ikke tilfældet på billede 1.3, hvor linjerne i de venstre hjørner er mere synlige end i de højre hjørner.

Billede 1.3

77 Selv om linjerne eller konturerne er gengivet i perspektiv, er de fjerneste linjer eller konturer ifølge appelkammeret mindre synlige under visse omstændigheder. Der er således også her tale om en uløselig uoverensstemmelse.

78 Endelig fandt appelkammeret, at det er uklart, hvorfor det indvendige af rammen har mørke nuancer på billede 1.3, når det indvendige på billede 1.2 og 1.4, der ligeledes gengiver det anfægtede design bagfra, syntes at være gennemsigtigt eller hvidt.

79 Appelkammeret konkluderede, at billede 1.2, 1.3 og 1.4 derfor ikke kan anses for at gengive det samme design, således at det anfægtede design er blevet indført i registret i strid med artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002.

80 I denne henseende skal det indledningsvis fastslås, at den anden antagelse om en kombination af billeder, som sagsøgeren har påberåbt sig som værende mere gunstig for vedkommende, hverken er logisk eller sandsynlig, henset til almindelig erfaring. Medmindre der foreligger særlige omstændigheder, der ikke er godtgjort, og som ikke foreligger i den foreliggende sag, forekommer det ulogisk og usandsynligt at vise et enkelt billede af forsiden og tre billeder af bagsiden.

81 For så vidt som sagsøgeren i det væsentlige har gjort gældende, at et princip om fortolkning til fordel for ansøgeren i forbindelse med registreringen af et design kræver, at EUIPO's instanser, når de undersøger mulige billedkombinationer, forudsætter, at ansøgeren har ønsket at indgive en gyldig ansøgning, der ikke er uden indhold (jf. præmis 25 ovenfor), skal det indledningsvis bemærkes, at der inden for rammerne af en sag om et registreret EF-designs ugyldighed ikke findes noget princip om, at der skal foretages en fortolkning til fordel for indehaveren af det pågældende design (jf. præmis 52 ovenfor), og dernæst, at disse instanser ikke er forpligtede til at overveje alle mulige kombinationer af de billeder, som ansøgeren fremlægger i forbindelse med registreringsansøgningen, men alene de kombinationer, der forekommer logiske og sandsynlige på baggrund af almindelig erfaring (jf. punkt 40 ovenfor).

82 I det foreliggende tilfælde var EUIPO's instanser således ikke forpligtede til at tage hensyn til denne anden antagelse om en billedkombination.

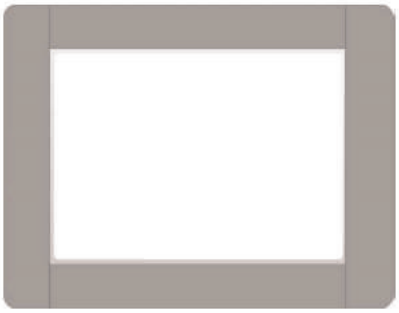
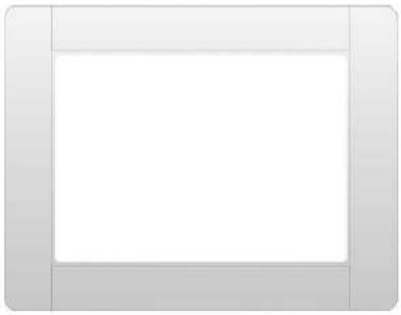
83 Det skal under alle omstændigheder fremhæves, at denne anden antagelse også selv indebærer, at der er uløselige uoverensstemmelser mellem billederne, og at sagsøgerens argumenter ligeledes skal forkastes af de efterfølgende grunde.

84 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at appelkammerets anden antagelse, hvorefter billede 1.1 viser forsiden og billede 1.2, 1.3 og 1.4 bagsiden, ganske vist er korrekt, men ikke fører til en uløselig uoverensstemmelse mellem de pågældende billeder. Sagsøgeren har hævdet, at der

ikke foreligger nogen uløselig uoverensstemmelse som følge af nuancerne (skyggeeffekter) på billede 1.2, 1.3 og 1.4, hverken på grund af en formodet manglende lyskilde eller som følge af lyseffekten. Sagsøgeren er i det væsentlige af den opfattelse, at der var en virtuel lyskilde.

85 Det skal i denne forbindelse indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis for, at der i et virtuelt miljø altid skal være en lyskilde, der kan skabe tilsvarende virkninger. I mangel af bevis for det modsatte skal det i lighed med det af appelkammeret anførte fastslås, at der ikke var nogen lyskilde. Dette er grunden til, at appelkammeret har udelukket, at forskellene i nuancer og tone på rammen (billede 1.2, 1.3 og 1.4 jf. den anden antagelse) kan forklares med henvisning til lyseeffekten eller de forskellige synsvinkler.

86 Det skal dernæst i lighed med det af appelkammeret anførte konstateres, at nuanceforskellene (skyggeeffekter) ikke kan tilskrives forskellige belysningsforhold, der kan henføres til synsvinklen, eftersom billede 1.2 og 1.4 begge er taget fra oven (samme synsvinkel), mens billede 1.3 gengiver designet i en anden nuance, der er mørkere på indersiden, og som ikke skyldes synsvinklen. For det tilfælde, at det antages, at disse to billeder begge viser bagsiden, gengiver billede 1.2 og 1.4 således det samme perspektiv (set fra oven), mens billede 1.3 gengiver designet set fra siden, en smule skråt. Appelkammeret bemærkede endvidere med rette, uden at sagsøgeren har bestridt det, at billede 1.2, 1.3 og 1.4 hver viser forskellige farvekonfigurationer af rammerne.

Billede 1.3	
	
Billede 1.2	Billede 1.4
	

87 Det skal endvidere bemærkes, at mens rammeelementerne har forskellige nuancer (skyggeeffekter), eller forskellige farver som på billede 1.2, 1.3 og 1.4, er det gennemsigtige indre vindue imidlertid gengivet ens, nemlig i hvidt på billede 1.2 og 1.4. Sagsøgeren har ikke forklaret denne manglende sammenhæng. Ifølge sagsøgerens forklaringer skyldes de forskellige nuancer (skyggeeffekter) på rammeelementerne den forskellige position, som en angivelig lyskilde indtager. Dette ville imidlertid indebære, at det gennemsigtige indre vindue også har forskellige nuancer (skyggeeffekter). Hvad navnlig angår billede 1.4 burde ovenlyset således blive reflekteret på den gennemsigtige indvendige firkant, der, henset til den valgte afbildningsform, nemlig et computerfremstillet design, burde give den nævnte ramme en mørkere nuance.

88 Det skal således fastslås, at forskellige lyskilder, såfremt de anses for godtgjort, ikke gør det muligt at forklare, hvorfor den gennemsigtige firkant i det anfægtede design er gengivet identisk i farven hvid på billede 1.2 og 1.4, eller hvorfor tilstedeværelsen af en anden lyskilde ikke har ændret konturlinjernes tykkelse, som er lige synlige på billede 1.2 og 1.4.

89 Det fremgår af vurderingerne i den anfægtede afgørelses punkt 37 og 40 (jf. præmis 60 og 74 ovenfor), at appelkammeret ikke ville have kvalificeret disse forskelle som uløselige uoverensstemmelser eller uovervindelige modsigelser, hvis det havde kunnet lægge til grund, at disse forskelle blot skyldtes lysevirkninger. Dette gælder, selv om mindre forskelle billederne imellem ikke er til hinder for, at det fastslås, at der er tale om et enkelt design, for så vidt som de pågældende billeder ikke desto mindre tilsammen kan anses for at gengive et enkelt design (jf. punkt 40 ovenfor). I det foreliggende tilfælde er en sådan konstatering af, at der er tale om et enkelt design, imidlertid udelukket i henhold til det pågældende appelkammers konstatering af, at der ikke er nogen lyskilder.

90 Appelkammerets konstatering af, at forskellene i farvenuancer (skyggeeffekter) på billede 1.2, 1.3 og 1.4 ikke skal tilskrives en lyskilde, i givet fald virtuel, men at der er anvendt tre forskellige grå nuancer i disse gengivelser, skal derfor tiltrædes.

91 Denne konstatering kan ikke afkræftes af det af sagsøgeren i øvrigt anførte.

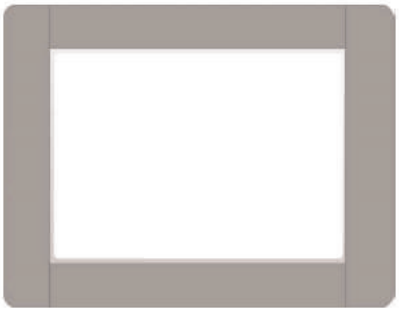
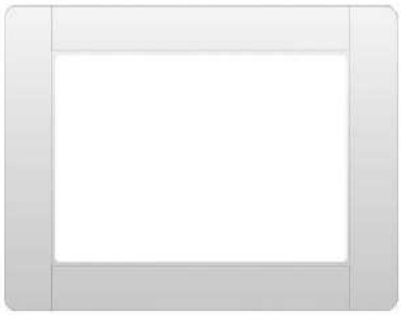
92 Det skal således bemærkes, at de print, der fremgår af stævningen, ikke kan sammenlignes med den gulvmærkning, der er gengivet i det anfægtede design. De nævnte print har en høj struktureret overflade, mens gulvmarkeringerne er meget lave, således at en ændring i belysningsvinklen ikke kan have den virkning, der er gengivet på billede 1.2, 1.3 og 1.4.

93 Sagsøgerens sammenligning af det anfægtede design med fotografiske gengivelser af en skærm er ligeledes uden relevans. Hvad angår et fotografi er fagkredsene nemlig godt klar over, at forskelle såsom lyskildens refleksion er en direkte følge af valget af denne gengivelsesform. Hvad angår et computergenereret billede er disse fagkredse derimod ligeledes klar over, at der med henblik på en generering heraf ikke er behov for lyskilder, og at et sådant computergenereret billede i modsætning til et fotografi ikke kræver eksponering. I denne sammenhæng er det af sagsøgeren hævdede om, at nuanceforskellene på billede 1.2, 1.3 og 1.4 i det væsentlige skal tilskrives forskellige lyskilder, ugrundet.

94 Det følger heraf, at der foreligger en uløselig uoverensstemmelse som følge af nuanceforskelle (skyggeeffekter) og lysstyrke på billede 1.2, 1.3 og 1.4.

95 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at der ikke forekommer nogen uløselig uoverensstemmelse som følge af konturlinjerne på billede 1.2 og 1.4, og at et enkelt design var identificerbart.

96 I denne forbindelse skal det i lighed med det af appelkammeret anførte fastslås, at konturlinjerne på billede 1.2 og 1.4 har forskellige former. Mens linjen er kontinuerlig på billede 1.2, er den stiplet på billede 1.4.

Billede 1.2	Billede 1.4
	

97 Det skal samtidig i lighed med det af appelkammeret anførte fastslås, at konturlinjerne på billede 1.2 og 1.4 er meget synlige. Dette er derimod ikke tilfældet på billede 1.3, hvor konturlinjerne i de venstre hjørner er mere synlige end konturlinerne i de højre hjørner.

Billede 1.3

98 Selv under hensyntagen til, at fjernere konturlinjer kan være mindre synlige på grund af afstanden, stemmer dette ikke overens med de konturlinjer, der er vist på billede 1.3. Den konturlinje nederst til højre, der er tættest på beskuerens synsvinkel, er nemlig mindre fremtrædende end den konturlinje øverst til venstre, som er længst væk fra beskueren.

99 Det må derfor fastslås, at konturlinjerne på billede 1.2, 1.3 og 1.4 adskiller sig fra hinanden, hvilket hverken kan forklares med en anden synsvinkel eller en anden belysningsvinkel.

100 Disse konstateringer kan ikke drages i tvivl af sagsøgerens argumentation vedrørende de fotografier af det originale eller faktisk markedsførte produkt, der »til illustration« er blevet fremlagt.

101 Ud over den omstændighed, at dokumenterne i bilag A7 til stævningen ikke kan antages til realitetsbehandling (jf. præmis 22-19 ovenfor), skal det bemærkes, at undersøgelsen af et design skal foretages på grundlag af den afbildning, der er indført i registret, dvs. på grundlag af billeder, der er blevet indgivet i forbindelse med registreringsansøgningen. Sagsøgerens bemærkninger kan kun tages i betragtning, hvis disse kan henføres til afbildningen af designet (jf. punkt 34 ovenfor).

102 I det foreliggende tilfælde kan sagsøgerens argument om, at det anfægtede design har gennemsigtige selvklæbende strimler på rammemelementerne på bagsiden af en gulvmarkering, og at konturlinjernes forskellige tykkelse skyldes disse gennemsigtige selvklæbende strimler, ikke tages i betragtning, eftersom en sådan omstændighed ikke fremgår af afbildningen af det anfægtede design. De angivelige selvklæbende strimler fremgår nemlig ikke af nogen af de fire billeder af det berørte design. Der findes heller ingen beskrivelse, der underbygger en sådan antagelse. Det er således på ingen måde åbenbart, at konturlinjerne skyldes selvklæbende striber på det pågældende designs rammeelementer, og dette argument kan ikke tiltrædes.

103 Selv om det er korrekt, at der ved vurderingen af helhedsindtrykket kan tages hensyn til de faktisk markedsførte produkter, der svarer til et design, bør dette i øvrigt ikke tjene som grundlag for vurderingen af helhedsindtrykket, men alene til at bekræfte en vurdering, der er baseret på afbildninger, der er indført i registret. Sammenligningen med de faktisk markedsførte produkter kan nemlig alene anvendes til illustrative formål til understøttelse af de konklusioner, som allerede er blevet draget (jf. i denne retning dom af 20.10.2011, PepsiCo mod Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, præmis 74).

104 Endelig drejer det sig i den foreliggende sag ikke om at vurdere, om to anfægtede design giver den informerede bruger det samme helhedsindtryk under hensyntagen til de produkter, der faktisk markedsføres, men om at afgøre, hvorvidt der er tale om et enkelt design, eller om designet har enhedskarakter på grundlag af den afbildning, der er indført i registret. De uløselige uoverensstemmelser mellem de indgivne billeder kan derfor ikke afhjælpes ved en sammenligning med produkter, der angiveligt markedsføres.

105 Det følger heraf, at der foreligger en uløselig uoverensstemmelse, der skyldes konturlinjerne på henholdsvis billede 1.2 og 1.4, på den ene side, og billede 1.3, på den anden side, samt mellem billede 1.2 og 1.4.

106 For det tredje har sagsøgeren hævdet, at der ikke er nogen uløselig uoverensstemmelse for så vidt angår konturlinjernes »dybde« på billede 1.2 og 1.4 i forhold til billede 1.3. Ifølge sagsøgeren burde appelkammeret have anerkendt, at denne afvigelse let kan forklares ved afbildningen i perspektiv.

107 I denne forbindelse skal det i lighed med det af appelkammeret anførte fastslås, at konturlinjerne på billede 1.2 og 1.4 har forskellige former, hvilket ikke er tilfældet på billede 1.3. I dette billedes venstre hjørner er linjerne mere synlige end i højre side.

108 Hvad i hvert fald angår billede 1.4 skal det bemærkes, at det på grund af synsvinklen og belysningsvinklen i modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, ikke er muligt at konstatere, at konturlinjerne har en anden dybde. I lyset heraf er konturlinjerne alle identiske, hvilket ikke burde være tilfældet med ovenlys. Sagsøgeren har ikke forklaret denne uoverensstemmelse.

109 Det følger heraf, at der foreligger en uløselig uoverensstemmelse med hensyn til konturlinjernes »dybde« på billede 1.2 og 1.4 på den ene side og billede 1.3 på den anden side.

110 For det fjerde har sagsøgeren hævdet, at der ikke er nogen uløselig uoverensstemmelse for så vidt angår nuancerne (skyggeeffekter) af det indre »vindue« på billede 1.2 og 1.4 i forhold til på billede 1.3. Disse nuancer skyldes forskellige lysvirkninger, der ikke har nogen indvirkning på et produkts form eller konfiguration.

111 Det skal i denne forbindelse i lighed med det af appelkammeret anførte fastslås, at det ikke er afgørende, hvorfor det indre vindue på billede 1.3 har mørke nuancer, mens det indre vindue på billede 1.2 og 1.4, der ligeledes anses for at gengive designets bagside, forekommer gennemsigtigt eller hvidt. Billede 1.2, 1.3 og 1.4 kan således ikke anses at gengive det samme design.

112 Det følger heraf, at der foreligger en uløselig uoverensstemmelse på grund af det indre vindues nuancer på billede 1.2 og 1.4, på den ene side, og billede 1.3, på den anden side.

113 Det er heller ikke lykkedes sagsøgeren at forklare, hvorfor rammen af det indre vindue, der udadtil er afgrænset af konturlinjerne, forekommer at være mere fremtrædende på billede 1.4 end på billede 1.2. Hvis synsvinklen er den samme, kan dette ikke forklares med en angivelig forskellig belysning.

114 Det følger heraf, at der foreligger en uløselig uoverensstemmelse på grund af rammernes nuancer på billede 1.2 og 1.4.

115 Det var således med rette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 39-44 fastslog, at selv hvis sagsøgerens antagelse om, at billede 1.1 viser forsiden og billederne 1.2, 1.3 og 1.4 bagsiden af det anfægtede design, lægges til grund, foreligger der uovervindelige modsigelser eller uløselige uoverensstemmelser mellem billederne, og at disse følgelig ikke gengiver et enkelt design.

116 Selv i det andet tilfælde, som sagsøgeren har påberåbt sig som værende mere gunstigt for selskabet, skal det konstateres, at der ikke er sammenhæng mellem billederne, og at det anfægtede design heller ikke har enhedskarakter.

117 De forskellige klagepunkter vedrørende en urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder skal derfor forkastes.

Konklusion vedrørende klagen

118 I den anfægtede afgørelses punkt 25, 45 og 46 fastslog appelkammeret, at det fremgik af de to undersøgte tilfælde, at det anfægtede design var indført i registret i strid med artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002. Det bemærkede, at andre kombinationer mellem for- og bagsiden var tænkelige, men at de altid ville give anledning til de allerede beskrevne modsigelser eller uoverensstemmelser. Appelkammeret fandt navnlig, at de indgivne billeder ikke var entydige, og at de gengav mindst to forskellige design. I denne sammenhæng bemærkede appelkammeret ligeledes, at ugyldighedssagen havde til formål at afhjælpe eventuelle fejl, der var begået under registreringsproceduren, således at den afgørelse, som undersøgeren traf på daværende tidspunkt, var uden betydning af de ovennævnte grunde.

119 Appelkammeret fandt ligeledes, at eftersom det anfægtede design skulle erklæres ugyldigt i henhold til artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, litra a), var det ikke muligt at undersøge, om dette design ligeledes manglede individuel karakter eller ikke var nyt på grundlag af den nævnte forordnings artikel 25, stk. 1, litra b), sammenholdt med samme forordnings artikel 4-6. Appelkammeret konkluderede, at det anfægtede design derfor skulle erklæres ugyldigt.

120 I lyset af de vurderinger, der er foretaget i præmis 117-45 ovenfor, må det konstateres, at sagsøgeren ikke har fremført argumenter, der kan rejse tvivl om lovligheden af den anfægtede afgørelse, navnlig appelkammerets konklusioner.

121 Det eneste anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

122 På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger må EUIPO frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

123 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

124 I den foreliggende sag har intervenienten nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne. EUIPO har ligeledes nedlagt påstand herom, men kun i tilfælde af afholdelse af et retsmøde.

125 Da sagsøgeren har tabt sagen, og da der har været afholdt et retsmøde, bør det pålægges sagsøgeren at bære sine egne omkostninger og betale de af EUIPO og intervenienten afholdte omkostninger i overensstemmelse med deres påstande herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Sjette Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.

2) Orgatex GmbH & Co. KG betaler sagsomkostningerne.

Costeira Kancheva Tichy-Fisslberger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. oktober 2024.

Underskrifter

Indhold

Tvistens baggrund 2

Parternes påstande 4

Retlige bemærkninger 4

Om formaliteten 4

Formaliteten vedrørende de beviser, der for første gang er blevet fremlagt for Retten 5

Spørgsmålet, om det eneste anbringende er velbegrundet 5

Retlige bestemmelser og retspraksis 7

Vurdering af sammenhængen mellem billederne i den foreliggende sag 9

– Om et angiveligt fortolkningsprincip til fordel for ansøgeren og indehaveren af et registreret EF-design 9

– Om den antagelse, at billede 1.1 og 1.2 viser forsiden og billede 1.3 og 1.4 bagsiden af det anfægtede design 11

– Om den antagelse, at billede 1.1 viser forsiden og billede 1.2, 1.3 og 1.4 bagsiden af det anfægtede design 14

Konklusion vedrørende klagen 20

Sagsomkostninger 21